

N:o 17.

Ank. till Riksd. kansli den 20 febr. 1888, kl. 1 e. m.

*Lagutskottets utlåtande i anledning af väckt motion om tillägg till
3 kap. 10 § strafflagen.*

Till lagutskottets handläggning har Andra Kammaren hänvisat en inom nämnda kammare af herr *A. P. Lind* afgifven motion, n:o 124, hvori motionären — under hänvisning till de skäl han i en vid 1886 års riksdag afgifven motion anført — föreslår, »att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla om sådant förtydligande tillägg i 10 § af 3 kap. eller annat lämpligt ställe uti gällande strafflag, att innehafvare af stulet gods, som tillhandlat sig detsamma af misstänkt person, vare sig å marknad eller annorstädes, skall vara skyldig att utan lösen eller ersättning återlemna godset till dess rätte egare eller ock i händelse densamme, som gjort handeln med en misstänkt person, förtyttrat varan, må han ersätta det stulnas rätta värde jemte kostnad och skada».

Motionären föreslår således, att den, som af misstänkt person tillhandlat sig stulet gods, skall vara skyldig att *antingen*, om han fortfarande innehar godset, utan lösen återlemna detsamma till egaren *eller*, om han afhändt sig detsamma, ersätta egaren det stulnas värde jemte kostnad och skada.

Utskottet får till en början hänvisa till sitt år 1886 afgifna utlåtande, n:o 57, öfver ett då af samme motionär väckt förslag i samma syfte.

Lagutskottet meddelade deruti en öfversigt af frågan om vindikationsrätten till stulet gods enligt svensk lagstiftning och uttalade dervid den åsigt, att enligt vår lag egare är berättigad att utfå honom från stulen egendom utan lösen, äfven om innehafvaren är i god tro. Då emellertid lagskipningen i senare tider tagit en från denna åsigt afvikande rigtning, som jemväl vunnit högsta domstolens godkännande i

flere särskilda fall, kunde det väl synas lämpligt, att lagstiftaren ingrepe till undanrödjande af all tvekan i denna punkt; men som motionärens framställning icke gifver anledning till framläggande af något förslag i detta afseende, har utskottet icke kunnat ifrågasätta något sådant.

I ofvan omförmälda utlåtande anförde utskottet slutligen: »Härmed må emellertid förhålla sig huru som helst, så är dock uppenbart, att, om en person dömes till straff jemlikt 3 kap. 10 § strafflagen för handel med misstänkt person, den sålunda dömda icke kan anses hafva i god tro åtkommit det gods, som han af den misstänkte tillhandlat sig, hvar-
dan han, äfven enligt den af högsta domstolen i ofvan antydda utslag
hyllade mening, är skyldig att, såvida han fortfarande har godset i sin
besittning, utan lösen utlemna det till den, som visar sig vara egare
deraf. Att detsamma är förhållandet enligt den lagtolkning, hvars rig-
tighet utskottet här ofvan sökt ådagalägga, lär knappast behöfva på-
pekas».

Hvad sålunda af lagutskottet vid 1886 års riksdag anfördes i fråga om motionärens nu å nyo framlagda förslag torde fortfarande ega giltighet.

Vidare får utskottet erinra, att, enligt hvad 6 kap. 5 § strafflagen tydligt gifver vid handen, sådan gerning, som i 3 kap. 10 § af samma lag afses, icke medför skyldighet att utgifva skadestånd. Detta anser utskottet vara fullt riktigt, enär det i sistnämnda lagrum afsedda för-
farande ej står i sådant förhållande till sjelfva hufvudbrottet, att en
dylik förpligtelse lämpligen bör å sådant förfarande grundas; och utskot-
tet kan således icke förorda en sådan lagförändring, som motionären
ifrågasatt.

På dessa skäl får utskottet hemställa,
att förevarande motion icke må af Riksdagen bi-
fallas.

Stockholm den 20 februari 1888.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.

Reservation

af herr A. P. Lind.

Herrar *Fröberg* och *Huss* hafva begärt få här antecknadt, att de
icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.
